EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION

Bryssel den 11.11.2008
KOM(2008) 719 slutlig

RAPPORT FRÅN KOMMISSIONEN TILL RÅDET OCH EUROPAPARLAMENTET

Den sjätte rapporten enligt artikel 12 i förordning (EEG, Euratom) nr 1553/89 om uppbörd av mervärdesskatt och kontrollförfaranden

{SEC(2008) 2759}

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

1. SAMMANFATTNING ... 3
1. Kapitel 1: Inledning och tillämpningsområde ... 4
1.1. Vad är en rapport enligt artikel 12? ... 4
1.2. Vilka informationskällor används vid utarbetandet av rapporterna? ... 4
1.3. Tidigare rapporter enligt artikel 12 ... 4
1.4. Syfte ... 4
1.5. Tillämpningsområde ... 4
2. Kapitel 2: Uppföljning av rekommendationerna ... 5
2.1. Varför ska man titta på tidigare rekommendationer? ... 5
2.2. Bevisinsamling ... 5
2.3. Analys av svaren ... 6
2.4. Resultat ... 6
2.5. Utvärdering ... 6
3. Kapitel 3: Praktiska slutsatser från seminariet ... 7
3.1. Inledning ... 7
3.2. Momsgapet ... 7
3.3. Utvärdering ... 8
4. Kapitel 4: Slutsatser ... 9
4.1. Bakgrund och syfte ... 9
4.2. Framstegsindikatorer ... 9
4.3. Allmän bedömning ... 9

1. SAMMANFATTNING

Detta är den sjätte i en rad rapporter om medlemsstaternas uppbörd av mervärdesskatt och kontrollförfaranden som kommissionen vart tredje år lägger fram till budgetmyndigheten. I de tidigare rapporterna behandlas alla de ämnesområden som föreslås i förordning nr 1553/89 och de har innehållit rekommendationer för att förbättra så gott som samtliga dessa ämnesområden. Denna version av rapporten är lite annorlunda. I rapporten görs en realistisk bedömning av vad man lyckats uppnå i de fem tidigare rapporterna för att försöka avgöra om rapporteringen har varit ändamålsenlig.

I de tidigare rapporterna diskuterades frågan om det bakomliggande syftet med rapporterna enligt artikel 12. Även om det finns mycket detaljerade och enhetliga förfaranden för hur beloppet (mervärdesskatteunderlaget) för kommissionens egna medel från mervärdesskatt ska beräknas, inleds detta förfarande med det mervärdesskattebelopp (nedan kallade momsmedel) som medlemsstaterna faktiskt samlar in. När det gäller kontroller av egna medel verifierar kommissionen riktigheten i medlemsstaternas beräkningar, men den kontrollerar inte medlemsstaternas rutiner i fråga om att förvalta, kontrollera och uppbära momsmedel. Uppgifterna i rapporterna har samlats in från medlemsstaterna, vanligtvis genom användning av frågeformulär. Deras rutiner och förfaranden kan vara mycket olika, då detta inte är ett område där det bara finns en enda korrekt metod och med all säkerhet ingen universallösning.

Kommissionen anser att rapporterna enligt artikel 12 bör utgöra en drivkraft för förändring. Förändring kan uppnås genom att påskynda debatten i Europaparlamentet och rådet eller utlösa förbättringar i medlemsstaterna till följd av de rekommendationer som lämnas i rapporterna. I denna rapport sammanfattas resultaten av hur framgångsrik rapporteringen har varit när den mäts gentemot dessa två måttstockar.

Resultaten är inte uppmuntrande. Ingen av de tidigare rapporterna har lett till någon nämnbar reaktion från Europaparlamentet eller rådet eller skapat någon debatt. Vid en undersökning i alla medlemsstaterna om vilka rutiner de hade infört på grundval av rapporterna enligt artikel 12 gavs inte några omfattande eller övertygande bevis på att några särskilda åtgärder hade vidtagits till följd av rapporterna.

Budgetmyndighetens avsaknad av reaktioner leder till frågeställningen om det fortfarande finns något behov av rapporten, utöver att enbart uppfylla en rättslig skyldighet, eftersom kommissionen har en mångfald andra möjligheter att förbättra uppbörden av momsmedel och att bidra till att minska momsbedrägerier. Kommissionen anser det dock viktigt att debatten om kontroll, uppbörd och förvaltning av momsmedel fortsätter att föras på alla relevanta nivåer. Kommissionen kommer därför att fortsätta att använda rutinerna i rapporterna enligt artikel 12 för att ge impulser till överläggningar och förändringar i medlemsstaterna genom att använda dem som en plattform för diskussioner, utbyte av idéer och erfarenheter på momsområdet mellan medlemsstaterna samt mellan medlemsstaterna och kommissionen.

1. KAPITEL 1: INLEDNING OCH TILLÄMPNINGSOMRÅDE

1.1. Vad är en rapport enligt artikel 12?

I artikel 12 i förordning nr 1553/89[1] uppmanas kommissionen att vart tredje år förelägga budgetmyndigheten (Europaparlamentet och rådet) en rapport om de förfaranden som tillämpas i medlemsstaterna för att registrera skattepliktiga personer, fastställa och uppbära momsmedel samt villkoren och resultaten av deras kontrollsystem på momsområdet. Rapporten bör också innehålla överväganden om vilka förbättringar som kan göras.

1.2. Vilka informationskällor används vid utarbetandet av rapporterna?

Uppgifterna i rapporterna har samlats in hos medlemsstaterna. Den vanligaste insamlingsmetoden har varit att utarbeta frågeformulär som fokuseras på vissa särskilda områden i medlemsstaternas momsförvaltning och uppbördsmetoder. Svaren används för att utarbeta och sammanställa rapporten. I den femte rapporten (som offentliggjordes i början på 2005) kompletterades denna metod med besök i alla de då existerande medlemsstaterna för ett klargörande och redogörande av de svar som hade lämnats i frågeformulären. Denna rapport har utarbetats på grundval av svaren i ett särskilt utarbetat frågeformulär och resultaten av ett seminarium som kommissionen organiserade under 2006[2] där samtliga medlemsstater deltog.

1.3. Tidigare rapporter enligt artikel 12

Denna rapport är den sjätte i ordningen[3]. I de tidigare rapporterna behandlas alla de ämnesområden som föreslås i förordningen och de innehåller rekommendationer på så gott som samtliga av dem.

1.4. Syfte

Syftet med denna rapport kan ifrågasättas, eftersom det i artikel 3 i förordningen fastställs att underlaget för momsmedlen beräknas genom att de totala momsnettoinkomsterna som en medlemsstat tar emot under året divideras med den skattesats enligt vilken momsen tas ut under samma år. När rådet antog de relevanta rättsliga bestämmelserna ansåg den att rapporteringsförfarandet skulle bidra till att stärka bedrägeribekämpningsåtgärderna. För kommissionen utgör rapporten ett redskap som den kan använda för att offentligt kommentera medlemsstaternas effektivitet vad gäller förvaltningen av momsmedlen och den bör användas som en drivkraft för förändring. Rapporterna bidrar också till utbyte av bästa praxis och speglar behovet av att behandla alla medlemsstater lika med hänsyn tagen till deras bidrag till gemenskapens budget.

1.5. Tillämpningsområde

Denna rapport täcker perioden 2003–2006 och behandlar två huvudområden. Det första är en realistisk bedömning av vad som har uppnåtts till följd av rekommendationerna i de fem tidigare rapporterna. Det andra är att bygga vidare på det seminarium kommissionen organiserade under 2006, året efter det att den femte rapporten offentliggjordes. Under

---

1 Rådets förordning (EEG, Euratom) nr 1553/89 av den 29 maj 1989 (EGT L 155, 7.6.1989) om den slutliga enhetliga ordningen för uppbörd av egna medel som härrör från mervärdesskatt.

2 Seminariet hölls i Tallinn i Estland den 11–13 oktober 2006 under gemenskapens administrativa samarbetsprogram för skatteförvaltningarna och deras tjänstemän – Fiscalis 2007.

3 Femte rapporten: KOM(2004) 0855 slutlig + bilaga SEK(20004) 1721.
Fjärde rapporten: KOM(00) 0028 slutlig.
Tredje rapporten: KOM(98) 0490 slutlig.
Andra rapporten: KOM(95) 354 slutlig.
Första rapporten: SEK(92) 280 slutlig.

seminariet framgick det att frivillig efterlevnad av rekommendationerna, användningen och nyttan av utvärdering, som utgör viktiga frågor som ligger till grund för rekommendationerna på momsområdet, hade tolkats mycket olika av förvaltningarna. Kommissionen har tagit tillfället i akt att lägga fram de slutsatser som drogs under mötet i Tallinn om frivillig efterlevnad av rekommendationerna och utvärderingen.

2. KAPITEL 2: UPPFÖLJNING AV REKOMMENDATIONERNA

2.1. Varför ska man titta på tidigare rekommendationer?

I inledningen förklaras att detta är den sjätte i den rad rapporter som kommissionen har utarbetat på grundval av information från medlemsstaterna. De tidigare rapporterna enligt artikel 12 som förelagts budgetmyndigheten har inte lett till att det skapats debatt. Denna avsaknad av reaktion leder till att kommissionen ifrågasätter ändamålsenligheten med rapporteringsförfarandet. Medlemsstaterna själva kan dock använda resultaten i rapporterna som ett underlag för att vidta åtgärder för att förbättra sina egna förvaltningsmetoder. Efter det att den femte rapporten hade offentliggjorts organiserade kommissionen ett seminarium för att utforska huruvida detta var fallet. Även om de deltagande medlemsstaterna ansåg seminariet vara lyckat och det visade sig vara en användbar metod för dem för att bygga nätverk, utbyta bästa praxis och förklara vilka initiativ de hade inlett för andra medlemsstater visade sig seminariet i slutändan inte vara det bästa forumet för att kartlägga framstegen vid genomförandet av rekommendationerna. Detta kan delvis ha berott på den tidpunkt när seminariet hölls, dvs. kort efter utvidgningen med de tio nya medlemsländerna, där ungefär en tredjedel av deltagarna kom från länder som bara hade varit medlemmar i EU i två år och som därmed haft väldigt lite tid att reagera på rekommendationerna.

Rekommendationerna utgjorde grund för seminariets struktur och påverkade dess innehåll. Frågorna om hur långt de åtgärder som behövdes för att genomföra rekommendationerna hade framskridit eller om medlemsstater hade för avsikt att vida åtgärder hade inte behandlats systematiskt i samtliga medlemsstater vad gäller hela skalan av rekommendationer. Genom att ta upp frågan i nästa rapport, dvs. den aktuella rapporten, och på nytt använda frågeformuläret kunde man bygga vidare på diskussionerna på seminariet där samtliga medlemsstater hade fått påminnelser eller informerats om rekommendationerna. Genom att göra en realistisk bedömning av hur stora förbättringar rekommendationerna har lett till skulle kommissionen få bevis på i vilken utsträckning rapporterna har fungerat som drivkraft för förändring.

2.2. Bevisinsamling

Ett frågeformulär för att samla in information för denna rapport utarbetades på grundval av ett urval av de rekommendationer som lämnats i de tidigare rapporterna. Det urval som från början utarbetades för seminariet innehöll elva punkter. Vissa av punkterna var specifika, andra mer abstrakta. Den fullständiga förteckningen finns i en bilaga till denna rapport, men de områden som i första hand ingick var följande: förbättra den frivilliga efterlevnaden av rekommendationerna tillsammans med indrivning och verkställighet, användning av IT, återkoppling och andra utvärderingsmetoder, plus att förbättra registrering och informationsflöden.

I frågeformuläret uppmanades medlemsstaterna att

- beskriva den eventuella utveckling som ägt rum i relation till var och en av de elva rekommendationerna sedan början på 2003,
- meddela om det hade genomförts någon utvärdering av denna utvecklings inverkan,
- om så var fallet, förklara orsakerna till att ingen åtgärd vidtagits, och slutligen

- sammanfatta eventuella alternativa åtgärder som har vidtagits för att avhjälpa potentiella brister på de områden som omfattas av rekommendationerna och de resultat som uppnåtts.

2.3. Analys av svaren

Alla medlemsstaterna besvarade frågeformuläret. Svaren sammanfattades och en analys gjordes av vilken åtgärd som hade vidtagits för varje rekommendation, om resultatet hade utvärderats och, i tillämpliga fall, vad som hade förhindrat att åtgärder vidtagits. Det var svårt att genomföra analysen då medlemsstaterna inte alltid gav specificerade svar. Merparten av medlemsstaterna hade svarat genom att beskriva det system de använde på det område som berördes av rekommendationen, men gav inte så ofta tidsbaserad information och kopplade nästan aldrig några innovationer till en särskild rekommendation.

Det var ännu svårare att undersöka andrahandsfrågan om huruvida en särskild aktivitet hade utvärderats eller inte. Ett fåtal medlemsstater gav mer specifika svar. Förklaringar till varför inga åtgärder hade vidtagits eller alternativa tillvägagångssätt använts (de två sista frågorna) lämnades nästan aldrig.

2.4. Resultat

En tabell över alla de elva rekommendationerna, tillsammans med en kort beskrivning av medlemsstaternas svar, och en sammanfattande utvärdering av utvecklingen mot genomförandet utarbetades och har bifogats denna rapport.

Vid en första anblick förefaller resultaten att vara positiva. Så gott som samtliga medlemsstater har rapporterat viss aktivitet på områden som motsvarar dem som specificeras i rekommendationerna. Det förekom dock några undantag såsom användningen av kontrollplaner för momsmedel plus betydelsen av central riskbedömning. På båda dessa områden rapporterade ett stort antal medlemsstater åsikter som skilde sig från dem i rekommendationerna. Exempelvis var en grupp av medlemsstater övertygade om att kontrollplanerna för momsmedel snarare borde ingå i kontrollplanerna för andra skatter än att utgöra enskilda entiteter. Detta förefaller vara ett rimligt svar på en annan fråga som diskuterats i tidigare rapporter enligt artikel 12: den om att fördelarna är större när momsmedlen ingår som en del av en enda stor inkasseringsavdelning än med en avdelning som drivs separat. På liknande sätt hade vissa medlemsstater bestämda åsikter om att lokal riskbedömning var att föredra, även om den centrala nivån skulle hållas informerad. Ett tredje område där det föreföll pågå liten aktivitet var individuella officiella resultatutvärderingar. Här beskrev de flesta medlemsstaterna det utvärderingsförfarande som användes för mänskliga resurser och av karriärplaneringsskäl. Bara en medlemsstat beskrev ytterligare en utvärdering som hade utformats för att kontrollera om dess kontroll av momsmedel hade varit lyckad.

Det framgick att få medlemsstater hade relaterat sin verksamhet till perioden sedan 2003 (bortsett från de medlemsstater som hade anslutit sig vid detta datum). Faktum är att vissa av de gamla medlemsstaterna påpekade att vissa verksamheter hade ägt rum eller att mål hade uppnåtts före det att rekommendationerna i artikel 12 hade lämnats.

När följande frågor skulle besvaras: resultaten av eventuella utvärderingar av påverkan på utvecklingen eller de åtgärder som hade vidtagits, orsaker till att inga åtgärder hade vidtagits, och kommentera eventuella åtgärder som var att föredra var det, utom i enstaka fall, mycket svårt att ge något klart svar.

2.5. Utvärdering

Målet med utvärderingen var att bedöma om rekommendationerna i rapporterna enligt artikel 12 hade fungerat som drivkrafter för förändring. Det framkom ingenting som tydde på att så

var fallet. Resultaten bekräftade att rekommendationerna i huvudsak överensstämde med de initiativ medlemsstaterna hade följt eller följde. Det var dock svårt att hitta något bevis som band medlemsstaternas åtgärder till rekommendationerna i rapporten.

Nästa prioritering var de resultat som medlemsstaterna rapporterade om vid utvärderingen av hur framgångsrika deras initiativ varit. Detta var en nyckelindikator på den inverkan och omfattning som rapporterna enligt artikel 12 hade till följd av den vikt som lades vid denna aspekt i frågeformuläret och den betydelse som den hade tilldelats under seminariet 2006. Resultatet av denna del av utvärderingen var en besvikelse där nästan ingen medlemsstat kommenterade någon bedömning eller pågående mätningar och översynsförfaranden.

3. KAPITEL 3: PRAKTISKA SLUTSATSER FRÅN SEMINARIET

3.1. Inledning

Seminariet bestod av en blandning av presentationer från de nationella förvaltningarna och externa experter, tillsammans med arbetsgrupper och en paneldiskussion.

Seminariet riktade sig snarare till tjänstemän som arbetar på en strategisk nivå i de deltagande länderna än till tjänstemän som arbetar med momsmedel. Målgrupp var de personer som arbetar med att fastställa den övergripande styrningen av kontrollen över momsmedel, utarbetar kontrollstrategier och utvärderar kontroller, uppbörd och inbetalning av momsmedel.

Det av kommissionen organiserade seminariet gav en välkommen möjlighet att ta upp frågorna kring rapporten enligt artikel 12 till diskussion för att utbyta idéer och samla erfarenheter. Detta initiativ från kommissionen var mycket uppskattat av de deltagande länderna oavsett när de hade anslutit sig.

Fokuseringen lades inte bara på att följa upp tidigare rekommendationer, utan också på de kvalitativa aspekterna av momsgapet (skillnaden mellan förväntade och faktiska momsintäkter) tillsammans med frivillig efterlevnad av rekommendationerna och utvärderingarnas roll i en modern förvaltning.

3.2. Momsgapet

Momsgapet är skillnaden mellan de förväntade intäkterna eller intäkter som beräknats från mervärdesskatt och den faktiska intäkten. Detta gap uppstår i stor utsträckning till följd av intäktsförluster i samband med bedrägerier, insolvens, skatteflykt och undandragande av skatt. Från ett smalt perspektiv kan detta förefalla vara ett överraskande ämnesområde för ett seminarium om momsmedel, eftersom metoder för att beräkna momsmedel som härrör från egna medel avsiktligen utesluter momsgapet. Utgångspunkt vid beräkningen av momsunderlaget är den intäkt som faktiskt har uppburits, inte det belopp som borde ha uppburits[4]. Det finns en klar koppling mellan utformandet av åtgärder för att förbättra frivillig efterlevnad av rekommendationerna, som kan omfatta kundtjänster och förväntningar, och förfarandet för att göra en kvalitativ bedömning av snarare än att bara en kvantifiering av momsgapet.

Under seminariet blev det tydligt att medlemsstaterna hade olika uppfattningar om nyttan av att uppskatta storleken på momsgapet. Det fanns också många olika tillvägagångssätt vad gäller beräkningen, där vissa lade större vikt vid att kvantifiera momsgapet och behovet av en standardmetod vid beräkningen. Så snart storleken på momsgapet har kvantifierats finns det

[4] - med undantag för vissa justeringar och kompensationer som krävs på grund av att mervärdesskattelagstiftningen ger medlemsstaterna vissa valalternativ samtidigt som mervärdesskatteunderlaget beräknas som om lagstiftningen vore helt harmoniserad.

inte mycket en medlemsstat kan göra med det. Ökad kunskap om dess storlek löser inte situationen.

Det är därför viktigt att man gör en kvalitativ analys av momsgapet som grundar sig på tekniker för att fastställa vilka marknadsaktörer som gör att dessa belopp går förlorade för att minska antalet aktörer som inte helt iakttar bestämmelserna. De särskilda egenskaperna i varje segment för de marknadsaktörer som bidrar till momsgapet ska undersökas och fastställas och därefter ska de korrekta metoderna för överensstämmelse, allt från riktade åtgärder för frivillig efterlevnad till straffrättsliga åtgärder för det särskilda segmentet, utarbetas och tillämpas.

Det framgår av denna korta sammanfattning att denna fråga diskuterades ingående under seminariet men att ingen enighet uppnåddes: de berörda parterna kunde inte fastställa någon åtgärd för att avhjälpa bristerna, även om alla medgav problemets betydelse, vilket alla kunde enas om.

3.3. Utvärdering

I sin femte rapport enligt artikel 12 betonade kommissionen vikten av att medlemsstaterna gör en korrekt utvärdering av hur deras uppbörd av momsmedel fungerar, eftersom det konstaterades att utvärderingen inte hade fått den uppmärksamhet den förtjänade i varje medlemsstats skatteförvaltning.

Det har blivit allt viktigare med utvärdering på grund av decentraliseringen av förvaltningsuppgifter och andra uppgifter, men också på grund av den ökade betydelse som tilldelas effektivitet, ändamålsenlighet och tjänstekvalitet. Denna tendens betonas ännu mer mot bakgrund av budgetnedskärningarna och en mer aktiv granskning av hur de anslagna medlen har använts.

Vid en korrekt utvärdering ska en bedömning av situationen före och efter genomförandet av de berörda åtgärderna ingå och indikatorer ska användas för att övervaka framstegen från en period till en annan.

Det framgick tydligt vid seminariet att skillnaden mellan begreppen övervakning och utvärdering inte var helt klart i många medlemsstater. Kommissionen anser att båda behövs för att förbättra resultatet och säkerställa att rätt saker görs på rätt sätt. Det var dock tydligt att inte alla medlemsstater fäste samma värde vid utvärderingstekniker när de utvecklade och förbättrade sina kontroller och strategier relaterade till momsmedel.

4. KAPITEL 4: SLUTSATSER

4.1. Bakgrund och syfte

Enligt förordning nr 1553/89 om den slutliga enhetliga ordningen för uppbörd av egna medel som härrör från mervärdesskatt ska kommissionen vart tredje år framlägga en rapport till budgetmyndigheten. Rapporterna har sammanställts med hjälp av information från medlemsstaterna. Enligt bestämmelserna ska rapporteringen fokuseras på medlemsstaternas förfaranden för att registrera skattepliktiga personer, beräkna och uppbära momsmedel som ska betalas samt deras kontrollsystem.

Det bör påpekas att även om det inrättats enhetliga förfaranden för hur beloppet (momsunderlaget) som ska ställas till kommissionens förfogande ska beräknas, har medlemsstaterna mycket större utrymme[5] när det gäller att fastställa registreringsgränser och registreringsförfaranden, skattenivåer och kontrollförfaranden. Så detta är inte ett område där det bara finns ett enda korrekt svar och det är inte sannolikt att det skulle finnas några universallösningar.

Även om kommissionen medger dessa begränsningar har den dock i tidigare rapporter lämnat ett antal rekommendationer avsedda att garantera förbättringar i medlemsstaternas arbetsmetoder. I denna särskilda rapport utforskas frågan vad gäller att utvärdera om huruvida de tidigare rapporterna och rekommendationerna i dessa har fungerat som drivkrafter för förändring.

4.2. Framstegsindikatorer

Två potentiella indikatorer som kan användas för att mäta rapporternas framgång har fastställts. Den mest positiva återkopplingen vore att rapporterna ledde till att skapa debatt i budgetmyndigheten och att denna i sin tur ledde till förbättrade rutiner vad gäller att förvalta och uppbära momsmedel. Inga sådana bevis iakttogs.

Medlemsstaterna önskade också få återkoppling avseende de åtgärder som hade vidtagits för att genomföra rekommendationerna. Kommissionen började lägga grunden för denna rapport efter det att den sista rapporten hade offentliggjorts 2005 genom att arrangera ett seminarium där alla medlemsstaterna uppmanades att överväga de mer omfattande frågorna som hade lett till de tidigare rekommendationerna. Syftet var att detta skulle leda till analys och utvärdering i medlemsstaterna om hur långt de hade genomfört den rekommenderade åtgärden eller, om de inte hade gjort det, varför inte eller vilka alternativ de hade följt. Resultaten av denna aktivitet skulle sedan tas upp i frågeformuläret i denna rapport.

Av resultaten i kapitel 2 och bilagan framgår att den realistiska och avsiktligen strikta utvärdering som genomförts av resultaten till följd av rekommendationerna i de tidigare fem rapporterna inte ger mycket bevis för ett positivt ställningstagande. Det ger garanti för att majoriteten av rekommendationerna var lämpliga och att medlemsstaterna har eller hade vidtagit åtgärder på liknande områden, men inte att de utlöstes av själva rekommendationerna.

4.3. Allmän bedömning

Mot bakgrund av arrangemangen för momsmedel som härrör från egna medel uppstår frågan om det bakomliggande syftet med att framställa rapporter enligt artikel 12. Det skulle kunna

---

[5] Inom gränserna för mervärdesskattedirektivet – Rådets direktiv 2006/112/EG av den 28 november 2006 om ett gemensamt system för mervärdesskatt (EUT L 347, 11.12.2006, s. 1). Direktivet senast ändrat genom rådets direktiv 2008/8/EG av den 12 februari 2008 (EUT L 44, 20.2.2008, s. 11).

hävdas att rapporterna ska utgöra en drivkraft för förändring för att de ska uppfylla ett verkligt användbart syfte och att det är värt att notera medlemsstaternas åsikt att de kan användas i kampen mot mervärdesskattebedrägerier.

Denna rapport beskriver hur ett försök gjordes att mäta i vilken utsträckning rapporterna hade bidragit till att garantera en positiv förändring eller förbättringar i de metoder medlemsstaterna använder för att förvalta mervärdesskatt. En åtgärd som undersöktes var huruvida de rapporter enligt artikel 12 som tidigare hade offentliggjorts hade fungerat som katalysatorer för att utlösa debatt i Europaparlamentet eller i rådet. Eftersom rapporterna inte hade lett till något svar från Europaparlamentet eller rådet kunde man inte peka på det som en framgångsfaktor. Man ställde också frågan om vilka åtgärder medlemsstaterna hade inlett till följd av rapporterna enligt artikel 12. Även om de lämnade viss positiv återkoppling skulle det vara svårt att peka på någon särskild åtgärd som odiskutabelt inte skulle ha vidtagits utan någon rapport enligt artikel 12. Kommissionen kommer därför att inleda en diskussion mellan medlemsstaternas relevanta aktörer inom forumet för Rådgivande kommittén för gemenskapens egna medel om de frågeställningar som tas upp i enlighet med artikel 12 i förordning nr 1553/89 och de slutsatser som kan dras från denna rapport.